

De Rode Ridder

INTERVIEWREEKS DOOR MARTIN HOFMAN (1): PETER VAN GUCHT

“Eigenlijk beschouw ik mezelf niet als een stripmaker, maar als een verhalenverteller.”

In de aanloop naar de verschijning van DE RODE RIDDER 250 in mei ging Martin Hofman, een van de grootste kenners van DE RODE RIDDER, op pad om auteurs en andere verantwoordelijken van de de door Willy Vandersteen gecreëerde stripreeks te interviewen. Als eerste naam op de planning stond Peter Van Gucht, de scenarist van SUSKE EN WISKE die er het laatst bijkwam om de delen 248 en 249 te schrijven.

Eigenlijk ben ik vertrokken vanuit het idee van Game of Thrones, mijn favoriete televisieserie. Daar wordt uitgegaan van de realiteit. Indien je geen realisme hanteert, kan gewoon alles wat je maar kan verzinnen. Dat wou ik niet.

Nog voor ik de deurbel bereik van de mooie woning in Brasschaat zwaait de deur al open. Door het kamerbrede raam van zijn ruime bureel had Peter me immers al zien aankomen. Binnen staat een groot bureau met een megagroot computerscherm. Het aantal strips in de rekken is echter niet heel uitgebreid.

VAN GUCHT: “Wat je hier ziet zijn alle stripalbums waar ik ooit aan meegeewerkt heb. Voor de rest heb ik inderdaad weinig strips. En ik lees dan ook weinig strips. Eigenlijk beschouw ik mezelf niet als een stripmaker, maar als een verhalenverteller. Naast die oude JOMMEKE-albums zie je de CASPER EN HOBBS-strips staan, mijn favoriete stripreeks aller tijden. Ook alles van **Gosciny** vind ik heel goed. Op Nederlandstalig gebied prefereer ik de SUSKE EN WISKE-reeks, gevolgd door DE RODE RIDDER-reeks.”

Gefeliciteerd, je bent er in geslaagd niets anders dan topscenario's te

schrijven voor de Rode Ridder!

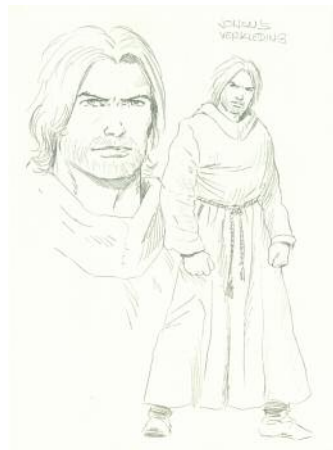
VAN GUCHT: “Haha, die twee scenario's dan. Ik probeer mijn werk goed te doen. Eigenlijk ben ik vertrokken vanuit het idee van GAME OF THRONES, mijn favoriete televisieserie. Daar wordt uitgegaan van de realiteit. Indien je geen realisme hanteert, kan gewoon alles wat je maar kan verzinnen. Dat wou ik niet, dus voor DE RODE RIDDER ben ik dan ook uitgegaan van de realiteit.

Voor het eerste album DE DRAKAR DES DOODS wou ik Vikingen ten tonele voeren. Ik dacht dat het al van de **Biddeloo**-periode geleden was dat er Vikingen in het verhaal voorkwamen, maar achteraf bleek dat niet zo lang geleden **Claus** het Vikingalbum DE INDRINGERS gepubliceerd had...

In ieder geval wou ik iets brengen dat buiten de gekende RODE RIDDER-historie viel, zoals die in vorige albums reeds gepubliceerd was. Na wat denkwerk kwam ik uit bij de Noorse levensboom Yggdrasil. Verder heb ik de mosterd een beetje gehaald bij de televisiereeks VIKINGS, een heel goede serie overigens,

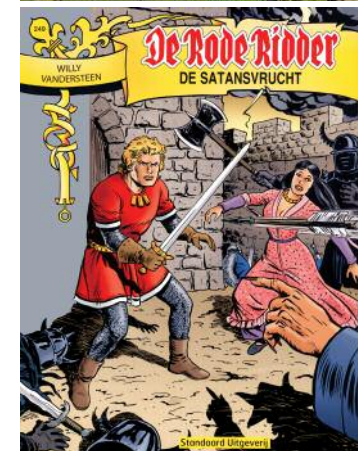
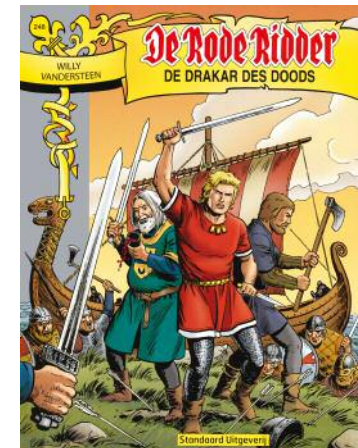
en na GAME OF THRONES mijn favoriete serie. In VIKINGS figureert een ziener die zijn ogen kwijt is. Ik heb er een blinde zieneres van gemaakt. Die zieneres is eigenlijk blind om andere dingen te kunnen zien. Inderdaad, mijn tweede en tevens laatste album DE SATANSVRUCHT eindigt met de grootste cliffhanger in de RODE

Vorstudie van Claus D. Scholz voor het plunje dat Johan draagt in DE RODE RIDDER 249: DE SATANSVRUCHT.

RIDDER-geschiedenis! Dat komt omdat ik pas halfweg het schrijven van dat album er van op de hoogte werd gebracht dat het Claus-tijdperk met DE SATANSVRUCHT zou worden afgesloten en dat vanaf album 250 een nieuw team van start zou gaan. Ik verkeerde tot dat moment namelijk in de overtuiging dat ik nog meerdere opeenvolgende RODE RIDDER-scenario's mocht schrijven! Ik wou echter niets meer aan het verhaal veranderen, want daar was het te laat voor. Nu blijven we zitten met een situatie waarin Bahaal zijn slag heeft thuisgehaald. Jammer, want dat einde beloofde een spannend vervolg. Daar gaan de lezers nu verstoken van blijven. Nou ja, de nieuwe RODE RIDDER-reeks zal ook spannend zijn, daar niet van. Ik wens ze heel veel succes.”

Marc Legendre begint met album 250 aan een nieuwe verhaallijn. Denk je dat hij opnieuw af en toe gaten laat vallen en het scenario aan iemand anders overlaat, waarbij jij eventueel alsnog jouw ding kan doen?

DE DRAKAR DES DOODS en DE SATANSVRUCHT, respectievelijk deel 248 en 249 in de reeks, zijn de enige twee albums van DE RODE RIDDER die Peter Van Gucht schreef voor Claus D. Scholz.

Fragment uit *De Rode Ridder 248: De Drakar des Doods*, een album met Vikingen en een draak.

Wees er maar zeker van dat Marc Legendre in de nabije toekomst alle verhalen zal schrijven.

VAN GUCHT: “Marc is een sympathieke kerel, en ik wil hierbij nog kwijt dat Marc me zelfs opgebeld heeft nadat De Satansvrucht verscheen om me te zeggen dat ik zeker en vast het vervolg hierop moest laten publiceren. Maar de uitgeverij had andere plannen. En wees er maar zeker van dat Marc in de nabije toekomst alle verhalen zal schrijven.”

Kende je Claus reeds voor aanvang van De Drakar des Doods? Hoe verliep de samenwerking?

VAN GUCHT: “Ik kende hem niet persoonlijk. Sterker nog: Claus en ik hebben elkaar pas voor het eerst gesproken op een feestje bij de uitgeverij toen hij het tweede album al aan het tekenen was. Hij heeft dus nooit verduidelijkingen gevraagd, waarmee hij bewijst wat een groot vakman hij is. Ik kan niet direct een andere tekenaar opnoemen die zonder links en rechts wat bijkomende uitleg te vragen een album kan verstrippen.

Na de publicaties constateerde ik wel dat ik hier en daar iets anders voor ogen had, of dat er een welbepaald tafereel

Ex-libris die bij de luxe-edities van *De Rode Ridder 249: De Satansvrucht*, zat.

Vanzelfsprekend gaat het schrijven van een Suske en Wiske-scenario veel vlotter. In die reeks gaat het telkens om een losstaand verhaal, terwijl je bij De Rode Ridder een bepaalde historiek moet volgen.

wat duidelijker naar voor had kunnen worden gebracht. Maar zoals Claus het gedaan heeft, is het ook goed, hoor.”

Hoe heb je de RODE RIDDER-albums in het verleden ervaren?

VAN GUCHT: “Ik heb veel plezier beleefd aan de fantasierijke Biddelo-albums, die dikwijls een bepaalde sfeer hadden. Hoe hij soms griezelverhalen uit zijn mouw kon schudden: De Rode Herberg en Vrykolakas bijvoorbeeld. De beangstigende scène met die ogen in het plafond die naar je staren in bed heb ik trouwens zelf beleefd! Ook de sciencefictionverhalen De Vluchtelingen en Karpax vond ik heel goed. Niet eenvoudig om dat in een reeks die zich afspeelt in de middeleeuwen te kunnen inpassen. Euh... de Atlantis-trilogie? Ken ik niet. In die periode las ik de nieuwe albums maar sporadisch meer.

Uiteraard vind ik eveneens de Vandersteen-albums heel goed. Dat geldt ook voor de Claus-albums, hoewel dat een andere tekenstijl is.”

Ik veronderstel dat het schrijven van RODE RIDDER-scenario's onwenniger was dan een SUSKE EN WISKE-verhaal verzinnen, wat je al jaren doet?

VAN GUCHT: “Vanzelfsprekend gaat het schrijven van een SUSKE EN WISKE-scenario veel vlotter. En wel hierom: in die reeks gaat het telkens om een losstaand verhaal, terwijl je bij De Rode Ridder een bepaalde historiek moet volgen.

Een van mijn favoriete SUSKE EN WISKE-albums is HET DREIGENDE DINGES, een Paul Geerts-verhaal. Dat gaat over een in Japan heel bekend verhaal over Nello en Patrasche dat zich in Antwerpen afspeelt. Het album is tevens in Japan uitgegeven, hoewel dat geen onverdeeld succes was omdat daar voorschriften bestaan over wanneer je een bepaalde kledij kan dragen en in welke kleur die kledij moet zijn. Daar was hij zich helemaal niet van bewust en het was schrikken op de uitgeverij toen er in Japan nogal hevig werd gereageerd op een situatie die Paul klaarlijkkelijk verkeerd had ingeschat.”

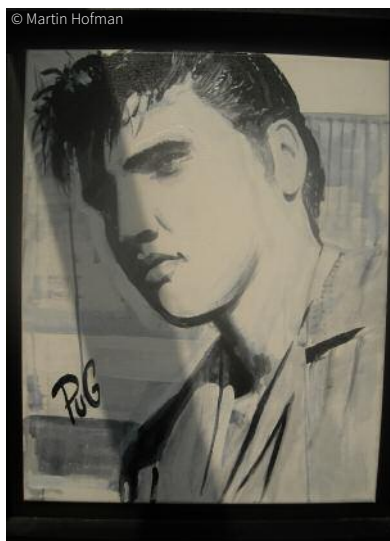
Zijn er RODE RIDDER-signeursessies gepland of signeer je die albums samen met de SUSKE EN WISKE-albums, en wanneer mogen we ons aan die signeursessies verwachten?

VAN GUCHT: “Nee, er zullen geen specifieke RODE RIDDER-signeedagen volgen. Die doe ik inderdaad samen met de SUSKE EN WISKE-signeringen. Eigenlijk doe ik die signeursessies niet zo graag. Op de Boekenbeurs ben ik wel aanwezig omdat uitgeverij WPG dat verlangt. En uit sympathie signeer ik jaarlijks op de SUSKE EN WISKE-fanclubdag.

Op signeedagen is het contact met de fans het belangrijkste, maar jammer genoeg bestaat het publiek meestal uit steeds weer hetzelfde dozijn dedijagers. Niet dat zij minder belangrijk zijn, maar het zorgt voor een scheve situatie, want je hoopt zoveel mogelijk verschillende fans te bereiken. En ik wil ook nog beklemtonen dat de jeugd een belangrijk publiek is, want zij zijn de toekomst, ook voor de stripwereld.”

Fragment uit De Rode Ridder 249: De SATANSVRUCHT. Galaxa maakt het uit met Johan die een scheve schaats reed met Anat die de oudere zus blijkt van Bahaal. En zo waren er nog meer verrassingen in dit verhaal.

HET ELAND AMORAS (naar HET EILAND AMORAS) en een portret van Elvis Presley, twee schilderijen van Peter Van Gucht alias PUG.

Alstublieft, hierbij mijn exemplaren van jouw twee RODE RIDDER-albums. Signeer je ze even?

VAN GUCHT: “Graag. Dit is meteen de eerste keer dat ik een RODE RIDDER-album signeer!”

Behalve het schrijven van scenario's heb je nog een resem andere bezigheden.

VAN GUCHT: “Dat klopt, scenario's schrijven maakt slechts de helft van mijn werktijd uit. Verder ben ik professioneel stemacteur, zowel voor reclame als voor films. Mijn recentste stemmenwerk waren reclamespotjes

voor Telenet en Solo-margarine. Daarnaast ben ik ook bezig met toneel, meestal als regisseur maar soms ook als acteur. Eind april en begin mei zijn er opvoeringen van de Griekse tragedie AISCHYLOS, die ik regisseer. Ook tekenen en schilderen doe ik graag. Als hobby ben ik sinds drie jaar ook nog eens zanger van de al even jonge groep **Zoekende Reizigers**. We spelen dit jaar onder meer op het Dranouter festival, de Gentse Feesten en op het Boombalfestival. We gaan hopelijk nog meer mooie podia tegemoet, met dank aan de **Nekka**-publieksprijs die we in februari behaalden.”

Ik zie hier een leuk schilderij aan de wand hangen. Door jou geschilderd?

VAN GUCHT: “Jawel, met als onderschrift HET ELAND AMORAS, zinspelend op HET EILAND AMORAS. De eland draagt een Willy Vandersteen-bril. Dit schilderij diende voor een boekpublicatie.”

Peter troont me doorheen zijn woning, waar her en der schilderwerken van zijn hand hangen. Van daar gaat het naar zijn grote hobbyruimte achteraan in de tuin, gehuisd in een voormalige garage. Ook hier heel wat schilderijen aan de wand, maar er staat ook muziekapparatuur gestald.

VAN GUCHT: “Dit is zowel mijn schildersatelier als de repetitiezaal voor onze muziekgroep Zoekende Reizigers.”

Jouw schilderijen zijn gesigneerd met PUG. Dat is ook de naam van jouw persoonlijke website.

VAN GUCHT: “Jawel. Ik signeerde vroeger mijn schilderijen met mijn initialen PVG. Op een keer kwam mijn moeder kijken en vroeg me: ‘Wat betekenen die PUG-signeringen?’ Ik maakte haar duidelijk dat het PVG was, maar maakte me er meteen de bedenking bij dat PUG beter klinkt dan PVG. Sindsdien is PUG mijn artiestennaam.”

Het wordt tijd om te vertrekken, want straks moet Peter naar alweer een stemopname. Even gastvrij als de deur een uur geleden voor mij opende word ik nu uitgewuifd.